

საქართველოს უზენაესი სასამართლო

გ ა ნ ჩ ი ნ ე ბ ა

საქართველოს სახელით

საქმე №ას-154-154-2018

20 აპრილი,

2018 წელი

№ას-154-154-2018

გ-----ა

ქ.თბილისი

სამოქალაქო საქმეთა პალატა

შემადგენლობა:

ბესარიონ ალავიძე (თავმჯდომარე, მომხსენებელი)

მოსამართლეები:

ეკატერინე გასიტაშვილი, ზურაბ ძლიერიშვილი

საქმის განხილვის ფორმა – ზეპირი მოსმენის გარეშე

კასატორი – შპს „გ-----ა“ (მოპასუხე)

მოწინააღმდეგე მხარე – შპს „გ-----ი“ (მოსარჩელე)

გასაჩივრებული გადაწყვეტილება – თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 7 დეკემბრის გადაწყვეტილება

კასატორის მოთხოვნა _ გასაჩივრებული გადაწყვეტილების გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა

დავის საგანი – უკანონო მფლობელობიდან მოძრავი ნივთების

ა ღ წ ე რ ი ლ ო ბ ი თ ი ნ ა წ ი ლ ი :

1. მოსარჩელის მოთხოვნა და სარჩელის ფაქტობრივი საფუძვლები:

1.1. შპს „გ-----მა“ (შემდგომში – მოსარჩელე, აპელანტი, კასატორის მოწინააღმდეგე მხარე, მესაკუთრე ან გამქირავებელი) სარჩელი აღძრა სასამართლოში შპს „გ-----ას“ (შემდგომში – მოპასუხე, აპელანტის მოწინააღმდეგე მხარე, კასატორი, მფლობელი ან დამქირავებელი) მიმართ და მოითხოვა მოპასუხის დავალდებულება მოსარჩელის კუთვნილი სატრანსპორტო საშუალებები (მ/მ XCMGXCG330LG-8CE, ს/ნ C----; მ/მ SINOT RUK STW 10 266, ს/ნ R-----; მ/მ SINOT RUK STW 10 266, ს/ნ R-----; მ/მ JCB 3CX, ს/ნ R-----; მ/მ KAMAZ 65115-016, ს/ნ Y-----; მ/მ XCMG ZL50G, ს/ნ C-----ს – შემდგომში დავის საგანი) დააბრუნოს ოზურგეთის მუნიციპალიტეტის სოფელ დ-----ში მდებარე ქარხნის ტერიტორიაზე ტექნიკურად გამართულ მდგომარეობაში.

1.2. სარჩელი ემყარება შემდეგ ფაქტობრივ გარემოებებს: მხარეებს შორის 2010 წლის 5 იანვარს გაფორმდა ხელშეკრულება, რომლის თანახმად, მოპასუხეს დროებით სარგებლობაში გადაეცა მოსარჩელის სახელზე რეგისტრირებული სატრანსპორტო საშუალებები. მიუხედავად ხელშეკრულების შეწყვეტისა, მფლობელს არ დაუბრუნებია ავტოსატრანსპორტო საშუალებები მოსარჩელის კუთვნილ ტერიტორიაზე. მოპასუხე მათ დაბრუნებაზე უარს ამყარებს იმ გარემოებაზე, რომ მხარეთა შეთანხმებით არ იყო გათვალისწინებული ხელშეკრულების საგნის მესაკუთრის ტერიტორიაზე, კერძოდ, ოზურგეთის რაიონის სოფელ დ-----ში დაბრუნება.

2. მოპასუხის პოზიცია:

მოპასუხემ სარჩელი ცნო ნაწილობრივ და მიუთითა, რომ მხარეებს შორის 2010 წლის 5 იანვარს დადებული ხელშეკრულება გაგრძელდა 2011 წლის 4 იანვარს ერთი წლის ვადით. ხელშეკრულების მიხედვით, გამქირავებელმა გადასცა, ხოლო დამქირავებელმა დროებით სარგებლობაში მიიღო ამავე ხელშეკრულების დანართ #1-ში ჩამოთვლილი მძიმე ტექნიკა და ავტოსატრანსპორტო საშუალებები, დამქირავებლის მოთხოვნებისა და საჭიროებების შესაბამისად. ხელშეკრულების ვადის ამოწურვის შემდგომ, მან მოსარჩელეს არაერთხელ მიმართა, რომ ჩაებარებინა მისი კუთვნილი მოძრავი ნივთები, თუმცა, იგი გაურკვეველი მიზეზების გამო, უარს ამბობს ხელშეკრულების საგნის ჩაბარებაზე. მესაკუთრე უსაფუძვლოდ

მოითხოვს ტექნიკის ჩაბარებას ოზურგეთის რაიონის სოფელ დ-----უში, ვინაიდან ხელშეკრულება დადებულია ქ.თბილისში, ორივე კომპანიის იურიდიული მისამართია ქ.თბილისი და ტექნიკაც ამავე ქალაქში გადასცეს. ამდენად, რა საფუძვლით უნდა გადაეცეს ნივთები მოსარჩელეს სოფელ დ-----უში, გაურკვეველია. მოპასუხე თანახმაა, სატრანსპორტო საშუალებები დაუბრუნოს მოსარჩელეს ქ.თბილისში, სადაც დაიდო ხელშეკრულება და სადაც ნივთები ჩაიბარა. გარდა ამისა, მოსარჩელის მთელი ქონება დაყადაღებულია საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს შემოსავლების სამსახურის მიერ. სარჩელის დაკმაყოფილების შემთხვევაშიც კი, დაყადაღებული ქონების გადაადგილება შეუძლებელი იქნება და კანონდარღვად შეერაცხება მოპასუხეს.

3. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის საქალაქო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა კოლეგიის 2017 წლის 4 მაისის გადაწყვეტილებით სარჩელი ნაწილობრივ დაკმაყოფილდა, მფლობელს დაევალა მესაკუთრისათვის დავის საგნის დაბრუნება ტექნიკურად გამართულ მდგომარეობაში, ამავე გადაწყვეტილებით სასარჩელო მოთხოვნა ავტოსატრანსპორტო საშუალებების ოზურგეთის მუნიციპალიტეტის სოფელ დ-----უში მდებარე ქარხნის ტერიტორიაზე დაბრუნების ნაწილში არ დაკმაყოფილდა.

4. აპელანტის მოთხოვნა:

საქალაქო სასამართლოს გადაწყვეტილება სააპელაციო წესით გაასაჩივრა მოსარჩელემ, მოითხოვა მისი ნაწილობრივ გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის სრულად დაკმაყოფილება.

5. გასაჩივრებული გადაწყვეტილების სარეზოლუციო ნაწილი:

თბილისის სააპელაციო სასამართლოს სამოქალაქო საქმეთა პალატის 2017 წლის 7 დეკემბრის გადაწყვეტილებით სააპელაციო საჩივარი დაკმაყოფილდა, მოწინააღმდეგე მხარეს დაევალა აპელანტისათვის დავის საგნის ტექნიკურად გამართულ მდგომარეობაში დაბრუნება ოზურგეთის რაიონის სოფელ დ-----უში მდებარე ქარხნის ტერიტორიაზე.

6. კასატორის მოთხოვნა:

სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება საკასაციო წესით გაასაჩივრა აპელანტის მოწინააღმდეგე მხარემ, მოითხოვა მისი გაუქმება და ახალი გადაწყვეტილებით სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმა.

ს ა მ ო ტ ი ვ ა ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის შესაბამისად, შეამოწმა საკასაციო საჩივრის დასაშვებობის საკითხი და მიიჩნევს, რომ იგი დაუშვებელია შემდეგ გარემოებათა გამო:

1. საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის დასაბუთება:

1.1. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის მე-5 ნაწილის შესაბამისად, საკასაციო საჩივარი ქონებრივ ან არაქონებრივ დავაზე დასაშვებია, თუ კასატორი დაასაბუთებს, რომ: ა) საქმე მოიცავს სამართლებრივ პრობლემას, რომლის გადაწყვეტაც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებასა და ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკის ჩამოყალიბებას; ბ) საქართველოს უზენაეს სასამართლოს მანამდე მსგავს სამართლებრივ საკითხზე გადაწყვეტილება არ მიუღია; გ) საკასაციო საჩივრის განხილვის შედეგად მოცემულ საქმეზე სავარაუდოა მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილების მიღება; დ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება განსხვავდება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე საქართველოს უზენაესი სასამართლოს მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან; ე) სააპელაციო სასამართლომ საქმე განიხილა მატერიალური ან/და საპროცესო სამართლის ნორმების მნიშვნელოვანი დარღვევით, რასაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე; ვ) სააპელაციო სასამართლოს გადაწყვეტილება ეწინააღმდეგება მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციას და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალს; ზ) გასაჩივრებულია სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე. ზემოაღნიშნული დანაწესები განსაზღვრავს იმ მოთხოვნებს, რომელთაც საკასაციო საჩივარი უნდა შეიცავდეს და ეფუძნებოდეს.

1.2. მოცემულ შემთხვევაში, გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასაბუთება ძირითადად იმ დასკვნებს ეფუძნება, რომ:

1.2.1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება, რომლითაც მოპასუხეს დაევალა მოსარჩელისათვის ტექნიკურად გამართული კუთვნილი სატრანსპორტო საშუალებების დაბრუნება, გაასაჩივრა მოსარჩელემ სარჩელის დაკმაყოფილებაზე უარის თქმის ნაწილში;

1.2.2. დავის საგანი წარმოადგენს ინდივიდუალურად განსაზღვრულ ნივთებს, ისინი რეგისტრირებულია მოსარჩელის სახელზე;

1.2.3. საქმეში წარმოდგენილი ქირავნობის სამი ხელშეკრულებით (2010 წლის 5 იანვრის #14, 2011 წლის 4 იანვრისა და 2013 წლის 5 იანვრის ხელშეკრულებები), დამქირავებლის მიერ გამქირავებლისთვის სადავოო სატრანსპორტო საშუალებების ნივთობრივად უნაკლო და გამართულად დაბრუნების საკითხი იდენტურად არის გადაწყვეტილი („დამქირავებელი“ ვალდებულია ხელშეკრულების ვადის გასვლისთანავე „გამქირავებელს“ დაუბრუნოს „ტექნიკა“ ნივთობრივად უნაკლო, გამართულ მდგომარეობაში). არცერთი ხელშეკრულებით სატრანსპორტო საშუალებების დაბრუნების მიზნით ამ ვალდებულების შესრულების კონკრეტული ადგილი რაიმე ფორმით განსაზღვრული არ არის;

1.2.4. მხარეთა შორის დავას არ იწვევს ის გარემოება, რომ სახელშეკრულებო ურთიერთობა შეწყვეტილია;

1.2.5. საქმეში არსებული მასალების, მათ შორის, მხარეთა წარმომადგენლების: გ.ფ----ასა და გ.რ-----ის ახსნა-განმარტებების, მოწმეების: ვ.ს----იასა და გ.პ-----ის ჩვენებებით დგინდება, რომ 2010 წლის 5 იანვრის #14 ხელშეკრულების დადებისას (ქონების დამქირავებლისათვის გადაცემისას) სატრანსპორტო საშუალებები იმყოფებოდა მოსარჩელის კუთვნილ ოზურგეთის მუნიციპალიტეტის სოფელ დ-----ში მდებარე ქარხნის ტერიტორიაზე და სწორედ ამ ადგილსამყოფელიდან იქნა ეს სატრანსპორტო საშუალებები გამქირავებლის სპეციალისტების მივლინებით გაყვანილი დამქირავებლისთვის გადასაცემად სხვადასხვა დანიშნულების ადგილზე, დასავლეთ საქართველოში. 2010 წლის 5 იანვრის #14 ხელშეკრულების საფუძველზე, მოპასუხისათვის ტექნიკის გადაცემის მომენტიდან დღემდე ზემოაღნიშნული სატრანსპორტო საშუალებები უწყვეტად იმყოფება მის მფლობელობაში. გარდა ამისა, 2010 წლის 5 იანვრის #14, 2011 წლის 4 იანვრისა და 2013 წლის 5 იანვრის ხელშეკრულებების დადების მომენტისთვის მოპასუხის იურიდიული მისამართი იყო წალენჯიხის რაიონი, ქ.ჯ----ი, გ.ც-----იას ქ#18.

1.3. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 407-ე მუხლის მე-2 ნაწილის თანახმად, სააპელაციო სასამართლოს მიერ დამტკიცებულად ცნობილი ფაქტობრივი გარემოებები სავალდებულოა საკასაციო სასამართლოსათვის, თუ წამოყენებული არ არის დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება). დასაბუთებულ პრეტენზიაში იგულისხმება მითითება იმ პროცესუალურ დარღვევებზე, რომლებიც დაშვებული იყო სააპელაციო სასამართლოს მიერ საქმის განხილვის დროს და რამაც განაპირობა ფაქტობრივი გარემოებების არასწორად შეფასება-დადგენა, მატერიალურსამართლებრივი ნორმის არასწორად გამოყენება ან/და განმარტება. საკასაციო პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს

სააპელაციო სასამართლოს მიერ დადგენილ ფაქტობრივ გარემოებებთან მიმართებით არ წარმოუდგენია დასაშვები და დასაბუთებული პრეტენზია (შედავება).

1.4. საკასაციო საჩივრის განსახილველად დაშვების წინაპირობა ვერ განდება კასატორის შედავება იმის თაობაზე, რომ:

1.4.1. სააპელაციო სასამართლომ არასწორად გამოიყენა სამოქალაქო კოდექსის 53-ე, 564-ე, 361-ე მუხლები, არასწორად განმარტა ამავე კოდექსის 316-ე, 317-ე, 327-ე, 361-ე, 531-ე, 544-ე მუხლები, ასევე, არ გამოიყენა სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 105-ე მუხლის მე-2 ნაწილი. სააპელაციო სასამართლო მსჯელობს მხარეთა შორის გაფორმებულ სამ ხელშეკრულებაზე, რომელთაგან არცერთში არ არის მითითებული ტექნიკის დაბრუნების ადგილი, თუმცა, შეფასება არ მიუცია მოსარჩელის 2015 წლის 13 აგვისტოს წერილის პასუხად კასატორის მიერ გაგზავნილ წერილზე, რომ მოთხოვნის ადგილას ტექნიკის დაბრუნებას არ ეთანხმებოდა იმ დასაბუთებით, რომ მხარეები ხელშეკრულებით არ შეთანხმებულან ამ გარემოებაზე. საქმეში არსებული ამავე ხელშეკრულებებით დგინდება, რომ დამქირავებელმა წინასწარ უზრუნველყო თანხის გადახდა გამქირავებლისათვის ტექნიკის გასამართად და შესაბამის ადგილას გადასაცემად, შესაბამისად, დასტურდება, რომ მესაკუთრემ თავად მიაწოდა დამქირავებელს ტექნიკა, ხოლო ხელშეკრულებათა 3.4. პუნქტის თანახმად, დამქირავებელი ვალდებულია, თავად უზრუნველყოს ტექნიკა საკუთარი საწვავითა და საპონი მასალებით ხელშეკრულების მთელ პერიოდში.

1.4.2. ყველაზე დიდ გაურკვევლობას იწვევს მოსარჩელის, როგორც მეწარმის დამოკიდებულება საქმის მიმართ. მან თავდაპირველად 9 ერთეული ტექნიკის დაბრუნება მოითხოვა, ხოლო დაზუსტებული სარჩელით შეცვალა ეს რაოდენობა, გარდა ამისა, დგინდება, რომ კასატორის მოთხოვნის მიუხედავად, კომპანია არ იბრუნებდა ტექნიკას, მან რეაგირება არ განახორციელა მფლობელის მიმართვაზე, სააპელაციო პალატამ კი, ვერ უზრუნველყო იმის დადგენა, როდის შეწყდა მხარეთა შორის ხელშეკრულება;

1.4.3. სასამართლომ ყურადღება არ გაამახვილა იმ გარემოებაზე, რომ მოსარჩელის ქონებაზე 2014 წლიდან რეგისტრირებულია უფლებრივი შეზღუდვა – საგადასახადო გირავნობა და საგადასახადო ყადაღა, რაც ამ ტექნიკის გადაადგილებას გახდის შეუძლებელს;

1.4.4. ხელშეკრულების გაფორმების ადგილი არის ქ.თბილისი, კასატორმა თანხის წინასწარი გადარიცხვით უზრუნველყო გამქირავებლის მიერ ტექნიკის სწორედ ქ.თბილისში წარმოდგენა. ზემოთქმულიდან გამომდინარე, გაურკვეველია, საიდან დაადგინა

სააპელაციო პალატამ სამოქალაქო კოდექსის 362-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის წინაპირობები, ამ მხრივ, გაურკვევლობას იწვევს სასამართლოს მითითება მოწმეების: ვ.ს.----იასა და გ.პ.-----ის ჩვენებებზე, მხარეს არ წარმოუდგენია ტექნიკის მიღება-ჩაბარების აქტი, რომელიც გადაცემის ადგილს დაადასტურებდა, რომლის საპირისპიროდაც 2010 წლის 5 იანვრის ხელშეკრულებაში წერია, რომ გამჭირავებელი გადასცემს, ხოლო დამჭირავებელი იღებს გარდა ამისა, არ არსებობდა ხელშეკრულების განმარტების წინაპირობა, რადგანაც მხარეთა შეთანხმების პირობები ხელშეკრულებაშია ასახული.

1.5. საკასაციო პალატა უარყოფს კასატორის ზემოხსენებულ პრეტენზიებს იმ დასაბუთებით, რომ ქვემდგომი სასამართლოს დასკვნები არ ეწინააღმდეგება კანონის მოთხოვნებს (სსსკ-ის 393-ე-394-ე მუხლები), სააპელაციო სასამართლოს შეფასებები საქმეში არსებული მტკიცებულებების სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 105-ე მუხლით დადგენილი წესით კვლევას ემყარება. საკასაციო პრეტენზიების თაობაზე პალატა დამატებით განმარტავს, რომ:

1.5.1. პირველი ინსტანციის სასამართლოს გადაწყვეტილება ტექნიკის გამოთხოვის ნაწილში მოპასუხეს სააპელაციო წესით არ გაუსაჩივრებია, შესაბამისად, იგი შესულია კანონიერ ძალაში (სსსკ-ის 264-ე მუხლის პირველი ნაწილის „ბ“ ქვეპუნქტი) და დადგენილი გარემოებები სავალდებულო ძალის მქონეა. ამ მხრივ, პალატა უარყოფს კასატორის შედავებას ხელშეკრულების შეწყვეტის ვადასთან მიმართებით და განმარტავს, რომ მოთხოვნის დამფუძნებელ ნორმას სამოქალაქო კოდექსის 564-ე მუხლი წარმოადგენს. საკასაციო საჩივრის საფუძვლიანობის შემოწმებისათვის მინშვნელოვანია იმის გარკვევა, თუ სად უნდა შეასრულოს დამჭირავებელმა ქირავნობის საგნის დაბრუნების ვალდებულება. პალატა არ იზიარებს კასატორის პოზიციას, რომ ხელშეკრულების ქ.თბილისში დადება, ასევე, ის გარემოება, რომ ხელშეკრულებიდან გამომდინარე ტექნიკის მუშა მდგომარეობაში მოყვანისა და დამჭირავებლისათვის გადაცემის მიზნით მან წინასწარ გაიღო ხარჯი, რაც შემდგომ ქირაში გაიქვითა, ადასტურებს მოსარჩელის მიერ ქირავნობის საგნის დამჭირავებლისათვის ქ.თბილისში გადაცემის ფაქტს. სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 102-ე მუხლის შესაბამისად, მოსარჩელემ მოწმეთა ჩვენებებით დაადასტურა ქონების დამჭირავებლისათვის დასავლეთ საქართველოში გადაცემის ფაქტი. საკასაციო პალატა გაეცნო მოწმეთა ჩვენებებს, რომელთაგან ერთი მოსარჩელე კომპანიის ყოფილი დირექტორი, ხოლო მეორე – ყოფილი ბუღალტერია და მიიჩნევს, რომ ისინი აკმაყოფილებენ პირის მოწმედ დაკითხვისათვის დადგენილ კრიტერიუმებს (სსსკ-ის 140.1 მუხლი),

მოწმეები დამაჯერებლად აღწერენ ქონების მოპასუხისათვის გადაცემის პროცესს, ამ მიზნით ტექნიკის მართვის მცოდნე, მოსარჩელესთან დასაქმებული პირებისათვის მივლინების გამოწერის საკითხს, რაც საქმეში არსებული სამივლინებო უწყებებით, საგზურის აღრიცხვის ჟურნალის მონაცემებითა და სხვა მტკიცებულებებით დასტურდება და მათი გადმოცემით, ეს პირები საბოლოოდ დასაქმდნენ მოპასუხესთან. ეს გარემოებები საკასაციო საჩივრით არ არის შედავებული, ისევე, როგორც ის ფაქტი, რომ ქირავნობის წარმოშობის დროისათვის მოპასუხის იურიდიული მისამართი დასავლეთ საქართველოში იყო და სწორედ იქ აწარმოებდა მოპასუხე საქმიანობას. ამ გარემოებათა შეფასებით (სსსკ-ის 105-ე მუხლი) პალატა იზიარებს გასაჩივრებული გადაწყვეტილების დასკვნას ტექნიკის გადაცემის ადგილის თაობაზე, ხოლო კასატორს საპირისპირო გარემოება არ დაუდასტურებია, შესაბამისად, სასამართლო ეთანხმება ქვემდგომი პალატის დასკვნას, რომ ქირავნობის საგანი დამქირავებელს გადაეცა სოფ. დ-----ოში და ამ საგნის, როგორც ინდივიდუალურად განსაზღვრული ნივთის დაბრუნების ვალდებულება დამქირავებელს სამართლებრივი ურთიერთობის შეწყვეტის შემდგომ, სამოქალაქო კოდექსის 362-ე მუხლის „ა“ ქვეპუნქტის თანახმად, ეკისრება სარჩელით მოთხოვნილ ადგილას.

1.5.2. რაც შეეხება საგადასახდო გირავნობისა და ყადაღის არსებობის ფაქტს, საკასაციო პალატა განმარტავს, რომ ეს გარემოება ქონების გადაცემაზე ხელისშემშლელი ვერ გახდება, რადგანაც გადაცემის საფუძველს, ერთი მხრივ, სასამართლო გადაწყვეტილება წარმოადგენს, და ამგვარი ქმედება არ ეწინააღმდეგება საგადასახდო კოდექსის 239-ე მუხლის მე-5 და 241-ე მუხლის მე-2 ნაწილებით განსაზღვრულ რეგულაციას.

1.6. განსახილველი დავა არ წარმოადგენს იშვიათ სამართლებრივ პრობლემას, რომელიც ხელს შეუწყობს სამართლის განვითარებას, რადგანაც ვალდებულების შესრულების ადგილის განსაზღვრის საკითხზე არსებობს საკასაციო სასამართლოს მიერ დადგენილი ერთგვაროვანი სასამართლო პრაქტიკა, რომლისგანაც არ განსხვავდება სააპელაციო სასამართლოს მიერ მიღებული განჩინება. კასატორი ვერ მიუთითებს იმგვარ გარემოებებზე, რაც სასამართლოს მისცემდა ვარაუდის საფუძველს, რომ საქმის არსებითი განხილვის შედეგად მანამდე არსებული პრაქტიკისაგან განსხვავებული გადაწყვეტილება შეიძლებოდა ყოფილიყო მიღებული. სააპელაციო სასამართლოს მიერ მოცემული საქმე არ არის განხილული მნიშვნელოვანი მატერიალური ან საპროცესო სამართლის ნორმების დარღვევებით, რომელსაც შეეძლო არსებითად ემოქმედა საქმის განხილვის შედეგზე. გარდა ამისა,

საკასაციო სასამართლოს შეფასების საგანს არ წარმოადგენს სააპელაციო სასამართლოს მეორე დაუსწრებელი გადაწყვეტილება ან განჩინება დაუსწრებელი გადაწყვეტილების უცვლელად დატოვების თაობაზე, ხოლო, კასატორი ვერც ქვემდგომი სასამართლოს შეფასებებისა და დასკვნების წინააღმდეგობრიობას ვერ ამტკიცებს მსგავს სამართლებრივ საკითხზე ადამიანის უფლებათა და ძირითად თავისუფლებათა დაცვის კონვენციის დებულებებთან და ადამიანის უფლებათა ევროპული სასამართლოს პრეცედენტულ სამართალთან, რის გამოც საკასაციო საჩივარს არა აქვს წარმატების პერსპექტივა.

1.7. ზემოაღნიშნულიდან გამომდინარე, სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე მუხლის საფუძველზე, საკასაციო სასამართლო არ არის უფლებამოსილი, დაუშვას საკასაციო საჩივარი, რის გამოც მას უარი უნდა ეთქვას განხილვაზე.

2. სასამართლო ხარჯები:

სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 401-ე მუხლის მე-4 ნაწილის თანახმად, საკასაციო საჩივრის დაუშვებლად ცნობის შემთხვევაში პირს დაუბრუნდება მის მიერ გადახდილი სახელმწიფო ბაჟის 70 პროცენტი. ამდენად, პალატა მიიჩნევს, რომ კასატორს უნდა დაუბრუნდეს 24.01.2018წ. #1 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 300 ლარის, 70% – 210 ლარი.

ს ა რ ე ზ ო ლ უ ც ი ო ნ ა წ ი ლ ი:

საკასაციო სასამართლომ იხელმძღვანელა საქართველოს სამოქალაქო საპროცესო კოდექსის 391-ე, 401-ე მუხლებით და

დ ა ა დ გ ი ნ ა:

1. შპს „გ-----ას“ საკასაციო საჩივარი დარჩეს განუხილველად დაუშვებლობის გამო.

2. კასატორ შპს „გ-----ას“ (ს/კ #2-----) სახელმწიფო ბიუჯეტიდან (ქ.თბილისი, „სახელმწიფო ხაზინა“, ბანკის კოდი TRESGE22, მიმღების ანგარიშის №200122900, სახაზინო კოდი 300773150) დაუბრუნდეს გ----- რ-----ის მიერ კასატორის სახელით 24.01.2018წ. #1 საგადახდო დავალებით სახელმწიფო ბაჟის სახით გადახდილი 300 ლარის 70% – 210 ლარი.

3. საკასაციო სასამართლოს განჩინება საბოლოოა და არ

გასაჩივრდება.

თავმჯდომარე

ბ. ალავიძე

მოსამართლეები:

ე. გასიტაშვილი

ზ. ძლიერიშვილი